

Arrest

nr. 178 371 van 24 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en een sjiïet te zijn. U verklaarde geboren te zijn op 23 februari 1990 in Irak, te Najaf.

U woonde vanaf uw geboorte tot 2004 in de provincie Anbar, te Falluja. U verliet Falluja samen met uw familie in 2004 omwille van het sektarisch geweld en verhuisde naar de stad Kerbala.

Na uw studies werkte u als tolk voor het bedrijf ‘Technical Building Company’. U verklaarde dat u er de rechterhand van de baas was maar niet echt veel macht had. Uw directeur, A.(...) J.(...) al-M.(...), had een netwerk van ministers en politici waardoor hij aan elk contract kon geraken dat hij wou. Een lid van de gemeenteraad van Kerbala, M.(...) H.(...) al-M.(...), was aandeelhouder van een concurrerend bedrijf

en aasde daarom op dezelfde contracten als diegene die uw directeur in zijn bezit had. Deze persoon zorgde vanaf 2010 voor problemen en irritaties voor de directeur en de werknemers van het bedrijf waar u werkte. U zelf werd sindsdien ook mondeling bedreigd door leden van zijn beveiligingsteam. Deze bedreigingen interesseerden u niet aangezien uw directeur nog in het land was.

In maart 2015 verdween uw baas nadat hij een bedreiging ontvangen had. Hij nam alle documenten en het geld mee en verblijft sindsdien in Dubai. Hierdoor hield het bedrijf waar u werkte ook op met te bestaan. U kwam dit weten via een collega op het werk.

Eind maart 2015 werd u zelf persoonlijk bedreigd aan de telefoon door leden die behoren tot de groep van M.(...) H.(...) al-M.(...). Deze mensen wouden dat u voor hem – M.(...) H.(...) al-M.(...) ging werken. Ze dreigden ermee u te ontvoeren als u niet met hen zou samenwerken.

Op 14 april 2015 werd u 's middags onderweg naar huis ontvoerd. Twee gemaskerde mannen duwden u in een wagen en sloegen u met hun wapen. U raakte bewusteloos en werd wakker in een zwarte kamer.

U verklaarde dat 4 à 5 dagen na uw ontvoering uw ouders in het geheim naar de politie stapten en klacht neerlegden. Uw naam werd doorgegeven aan checkpoints en er werd een artikel in de krant gezet.

Na een week à 10 dagen namen uw ontvoerders contact op met uw ouders en eisten ze losgeld. Uw ouders verzamelden het geld en betaalden het aan de ontvoerders. Op 23 mei 2015 werd u vrijgelaten door uw ontvoerders. Ze smeten u uit de wagen en u lag bewusteloos op de weg. U werd naar het ziekenhuis overgebracht waar u nog 3 dagen bewusteloos was. Nadat u bevrijd was en in het ziekenhuis lag, belden de ontvoerders naar uw ouders om te zeggen dat ze u nooit met rust zouden laten. Uw familie nam hierna de beslissing om u over te plaatsen van Kerbala naar het ziekenhuis van Kahdimiyah in Bagdad.

Toen u het ziekenhuis verliet in juni 2015 keerde u niet terug naar Kerbala maar verbleef u afwisselend bij uw 2 zussen in Najaf. Nadat uw ouders het huis verkochten, woonden ze bij uw nonkel. Momenteel huren ze met financiële steun van de familie een huis in Kerbala.

U verliet Irak op 7 augustus 2015 en nam het vliegtuig vanuit Najaf naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u met de boot naar Griekenland. U zette vanuit Griekenland u reisweg verder over land en reisde onder meer door Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland om op 26 augustus 2015 in België aan te komen. U diende uw asielaanvraag in België in op 26 augustus 2015.

9 dagen voor het gehoor op Commissariaat-generaal (CGVS) ontving u een telefoon van uw vader. Hij zei dat uw broer twee maanden geleden verdwenen was.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw werkbadge, een ontvangstbewijs van DHL, een migratiedocument voor Kerbala, de woonstkaart van uw vader, uw medische kaart, twee medische attesten van de psycholoog, de identiteitskaarten van uw zussen, de identiteitskaart van uw vader en moeder, een krantenartikel over uw ontvoering, certificaten leadership skills en personal strategic planning, een diploma van certiport, een diploma TOEFL ITP en een diploma biological control technique.

B. Motivering

U vreest dat u bij een terugkeer naar Irak zal vermoord worden door de mensen die u eerder ontvoerd hebben. Deze mensen behoorden tot de persoonlijke beveiliging van gemeenteraadslid van de stad Kerbala M.(...) H.(...) al-M.(...), die aandeelhouder was van een concurrerend bedrijf.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw problemen omwille waarvan u uw land ontvlucht bent geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U wordt niet bedreigd omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U verklaarde namelijk dat een zekere M.(...) H.(...) al-M.(...), een crimineel, u bedreigde als u niet voor hem zou werken of met hem zou samenwerken. Deze persoon was gemeenteraadslid en aandeelhouder van een concurrerend bedrijf van het bedrijf waar u voor werkte. U zou er voor moeten zorgen dat de contracten met onder meer buitenlandse bedrijven die normaal naar het bedrijf gingen waar u voor werkte, nu voor hem zouden zijn (CGVS, pg. 7). Uw baas was reeds het land ontvlucht nadat hij bedreigingen had ontvangen, hierna werd u bedreigd omdat u de rechterhand van uw baas was. U werd op 14 april 2015 het slachtoffer van een ontvoering door personen die voor M.(...) H.(...) al-M.(...) werkten omdat u weigerde met hen samen te werken (CGVS, pg. 8). Het betreft hier dan ook problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard. U verklaarde dan ook zelf dat "deze probleem is puur concurrentie. Die persoon wilde geld en de contracten en die andere wilt dat niet." (CGVS, pg. 10). Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U

stelde weliswaar dat uw vervolger een gevaarlijke persoon was die al meerdere keren gearresteerd werd en gekend is om financiële schandalen, terrorisme, over een groot netwerk beschikt en linken heeft met verschillende gewapende groepen (CGVS, pg. 11) Dit wijst echter niet op een mogelijk gebrek aan bescherming omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Bovendien verklaarde u zelf dat uw ouders na uw verdwijning in het geheim naar de politie waren gestapt ondanks dat ze reeds wisten dat u al bedreigd was geweest aan de telefoon eind maart 2015 (CGVS, pg. 16-17). U verklaarde zelf dat de politie 'hun werk gedaan heeft en ze hebben mijn naam doorgegeven naar checkpoints overal, onder andere een artikel op een krant gezet' (CGVS, pg. 16).

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw ontvoering inconsistent zijn en tegenstrijdig zijn met documenten die u zelf voorlegde, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd wordt.

Ten eerste, verklaarde u tijdens het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken niet dat u ontvoerd werd terwijl u dat op het interview op het CGVS wel deed. U gaf als verklaring voor het niet vermelden van deze ontvoering – een kernelement in uw asielrelaas – dat men u bij DVZ gezegd had dat u 'een kleine samenvatting moest geven en alles moest sparen voor dit interview' (CGVS, pg. 2). U zei dat ze u enkel de 'kernzinnen hadden gevraagd' en u verklaarde ook dat er moeilijkheden waren met de tolk (CGVS, pg. 2). Dergelijke verklaringen zijn echter niet afdoende aangezien het om een fundamenteel en ingrijpend feit van uw asielrelaas gaat dat tevens de belangrijkste reden vormde voor uw vertrek uit Irak. Het feit dat u de ontvoering niet vermeldde op DVZ doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarnaast was uw verklaring over het tijdstip van de ontvoering tegenstrijdig met de informatie uit het krantenartikel dat u zelf voorlegde ter staving van uw asielrelaas. U verklaarde twee maal tijdens het interview op het CGVS dat u ontvoerd werd op 14 april 2015 en dat u vervolgens ongeveer een maand werd vastgehouden, tot u op 23 mei 2015 werd vrijgelaten (CGVS, pg. 8). In het krantenartikel dat u zelf voorlegde en dat dateerde van 18 mei 2015, staat er echter dat u ontvoerd werd 'vorige donderdag' (CGVS, pg.16). Dit wil zeggen dat u volgens het krantenartikel werd ontvoerd op donderdag 14 mei 2015. Dergelijke tegenstrijdigheid doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, aangezien het gaat om een ernstig tijdsverschil van een maand en niet van een paar dagen. Ten slotte, blijkt ook dat het krantenartikel dat u voorlegde verschillende schrijffouten en grammaticale fouten bevatte. Dit is bijzonder vreemd aangezien het een artikel uit een krant betreft en men er redelijkerwijze van kan uitgaan dat er in kranten weinig tot geen schrijffouten staan. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van dit krantenartikel verder relativeert. De vaststelling dat uw verklaringen over uw ontvoering manifest tegenstrijdig zijn met het belangrijkste bewijsstuk dat u in dit verband voorlegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze.

Bovendien waren uw verklaringen op diverse punten weinig logisch en vaag waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang komt.

Het is ten eerste weinig logisch dat u de naam van het concurrerend bedrijf niet kent. U zei dat u enkel wist dat M.(...) H.(...) al-M.(...) aandeelhouder was van het concurrerend bedrijf, maar dat u de naam niet kende (CGVS, pg. 15). Dit is vreemd en weinig logisch omdat het om een belangrijke concurrent gaat. Daarenboven werd uw baas al sinds 2010 door hen bedreigd en had u zelf al meerdere 'uitnodigingen' gekregen om voor dit bedrijf te gaan werken (CGVS, pg. 7 & 15). Uw verklaringen voor deze omissie waren dat u geen contact had met deze persoon en dat u geen rekening hield met een concurrerend bedrijf (CGVS, pg. 15). Dergelijke verklaringen zijn echter niet afdoende, gezien de ernst van de bedreigingen die aan u werden geuit en het feit dat u zelf meerdere uitnodigingen kreeg om voor hen te werken.

Voorts is het ook bijzonder vreemd en weinig logisch dat u slechts één buitenlands bedrijf kan opsommen waarmee uw eigen bedrijf samenwerkte. U verklaarde immers zelf dat het concurrerend bedrijf waarvan M.(...) H.(...) al-M.(...) aandeelhouder was net u bedreigde omwille van uw contacten met buitenlandse bedrijven. U verklaarde daarnaast dat uw baas op u rekende voor alles, onder meer voor de contracten die doorgingen met buitenlandse bedrijven uit Oostenrijk en Kroatië (CGVS, pg. 7). U zei letterlijk zelf dat 'de buitenlandse bedrijven niet willen samenwerken met mensen met een slechte reputatie' en dat ze u hebben geviseerd 'omdat ze mij wouden gebruiken omdat ik een goeie band had met die bedrijven' (CGVS, pg. 14). U verklaarde dat de oorzaak van deze gebrekkige kennis over de namen van de buitenlandse bedrijven waarmee u samenwerkte te wijten was aan het feit dat deze bedrijven niet-Engelse namen hadden. Dergelijke verklaringen zijn niet afdoende aangezien u zelf beweerde goede contacten te hebben met die bedrijven en deze contacten net de redenen waren waarom u bedreigd werd (CGVS, pg. 14).

Ten slotte valt ook op dat u geen enkele interesse vertoont in het verdere verloop van de procedure die uw ouders waren opgestart en de klacht die ze bij de politie hebben ingediend. Toen u werd gevraagd

hoe het momenteel met de procedure staat die werd opgestart door uw ouders antwoordde u: "Vanaf dat ik ben weg gestapt, interesseert mij niets meer daar. Of ze gevangen of vermoord zijn, interesseert met niet. Ik ben hier nu, de persoon die weggelopen is van zijn problemen gaat niet terug kijken naar zijn problemen (CGVS, pg. 17)." Het feit dat u totaal geen interesse vertoont in het verdere verloop van uw procedure doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan bovendien van u redelijkerwijze verwacht worden dat u wel op de hoogte bent van het verloop van de procedure aangezien u onlangs nog contact met uw ouders had (CGVS, pg. 5).

Wat betreft de verdwijning van uw broer dient er op te gewezen te worden dat u niet weet wat er juist met uw broer gebeurd is. U verklaarde zelf 'ik weet niet of hij ontvoerd of vermoord is, hij is gewoon verdwenen'. U weet dan ook niet waarom hij verdwenen is (CGVS, pg. 12 & 13). Een eventueel verband leggen tussen zijn beweerde verdwijning, waarvan u overigens geen enkel begin van bewijs voorlegt, en uw problemen is dan ook van louter speculatieve aard.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw werkbadge, een ontvangstbewijs van DHL, een migratiedocument voor Kerbala, de woonstkaart van uw vader, uw medische kaart, de identiteitskaarten van uw zussen, de identiteitskaart van uw vader en moeder, certificaten van leadership skills en personal strategic planning, een diploma van Certiport, een diploma TOEFL ITP en een diploma biological control technique bevestigen enkel uw identiteit, beroep en herkomst uit Kerbala die in deze beslissing niet worden betwist. Het door u voorgelegde krantenartikel werd reeds besproken.

Betreffende de psychologische attesten van 22 december 2015 en 29 maart 2016 die refereren aan uw precaire psychische toestand, moet worden beklemtoond dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het psychologische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Voorts moet worden opgemerkt dat er door de psycholoog wordt verwezen naar de vervolgingsfeiten die u tijdens uw verhoor heeft aangehaald. Er moet hierbij echter worden opgemerkt dat de psycholoog zich hiervoor louter kon baseren op uw verklaringen. Er kan immers niet worden aangenomen dat hij aanwezig zou zijn geweest als ooggetuige bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet zou bestaan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie

van Genève) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“U vreest dat u bij een terugkeer naar Irak zal vermoord worden door de mensen die u eerder ontvoerd hebben. Deze mensen behoorden tot de persoonlijke beveiliging van gemeenteraadslid van de stad Kerbala M.(...) H.(...) al-M.(...), die aandeelhouder was van een concurrerend bedrijf.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw problemen omwille waarvan u uw land ontvlucht bent geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U wordt niet bedreigd omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U verklaarde namelijk dat een zekere M.(...) H.(...) al-M.(...), een crimineel, u bedreigde als u niet voor hem zou werken of met hem zou samenwerken. Deze persoon was gemeenteraadslid en aandeelhouder van een concurrerend bedrijf van het bedrijf waar u voor werkte. U zou er voor moeten zorgen dat de contracten met onder meer buitenlandse bedrijven die normaal naar het bedrijf gingen waar u voor werkte, nu voor hem zouden zijn (CGVS, pg. 7). Uw baas was reeds het land ontvlucht nadat hij bedreigingen had ontvangen, hierna werd u bedreigd omdat u de rechterhand van uw baas was. U werd op 14 april 2015 het slachtoffer van een ontvoering door personen die voor M.(...) H.(...) al-M.(...) werkten omdat u weigerde met hen samen te werken (CGVS, pg. 8). Het betreft hier dan ook problemen van louter

interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard. U verklaarde dan ook zelf dat “deze probleem is puur concurrentie. Die persoon wilde geld en de contracten en die andere wilt dat niet.” (CGVS, pg. 10). Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U stelde weliswaar dat uw vervolger een gevaarlijke persoon was die al meerdere keren gearresteerd werd en gekend is om financiële schandalen, terrorisme, over een groot netwerk beschikt en linken heeft met verschillende gewapende groepen (CGVS, pg. 11) Dit wijst echter niet op een mogelijk gebrek aan bescherming omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Bovendien verklaarde u zelf dat uw ouders na uw verdwijning in het geheim naar de politie waren gestapt ondanks dat ze reeds wisten dat u al bedreigd was geweest aan de telefoon eind maart 2015 (CGVS, pg. 16-17). U verklaarde zelf dat de politie ‘hun werk gedaan heeft en ze hebben mijn naam doorgegeven naar checkpoints overal, onder andere een artikel op een krant gezet’ (CGVS, pg. 16).

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw ontvoering inconsistent zijn en tegenstrijdig zijn met documenten die u zelf voorlegde, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd wordt.

Ten eerste, verklaarde u tijdens het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken niet dat u ontvoerd werd terwijl u dat op het interview op het CGVS wel deed. U gaf als verklaring voor het niet vermelden van deze ontvoering – een kernelement in uw asielrelaas – dat men u bij DVZ gezegd had dat u ‘een kleine samenvatting moest geven en alles moest sparen voor dit interview’ (CGVS, pg. 2). U zei dat ze u enkel de ‘kernzinnen hadden gevraagd’ en u verklaarde ook dat er moeilijkheden waren met de tolk (CGVS, pg. 2). Dergelijke verklaringen zijn echter niet afdoende aangezien het om een fundamenteel en ingrijpend feit van uw asielrelaas gaat dat tevens de belangrijkste reden vormde voor uw vertrek uit Irak. Het feit dat u de ontvoering niet vermeldde op DVZ doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarnaast was uw verklaring over het tijdstip van de ontvoering tegenstrijdig met de informatie uit het krantenartikel dat u zelf voorlegde ter staving van uw asielrelaas. U verklaarde twee maal tijdens het interview op het CGVS dat u ontvoerd werd op 14 april 2015 en dat u vervolgens ongeveer een maand werd vastgehouden, tot u op 23 mei 2015 werd vrijgelaten (CGVS, pg. 8). In het krantenartikel dat u zelf voorlegde en dat dateerde van 18 mei 2015, staat er echter dat u ontvoerd werd ‘vorige donderdag’ (CGVS, pg.16). Dit wil zeggen dat u volgens het krantenartikel werd ontvoerd op donderdag 14 mei 2015. Dergelijke tegenstrijdigheid doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, aangezien het gaat om een ernstig tijdsverschil van een maand en niet van een paar dagen. Ten slotte, blijkt ook dat het krantenartikel dat u voorlegde verschillende schrijffouten en grammaticale fouten bevatte. Dit is bijzonder vreemd aangezien het een artikel uit een krant betreft en men er redelijkerwijze van kan uitgaan dat er in kranten weinig tot geen schrijffouten staan. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van dit krantenartikel verder relativeert. De vaststelling dat uw verklaringen over uw ontvoering manifest tegenstrijdig zijn met het belangrijkste bewijsstuk dat u in dit verband voorlegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze.

Bovendien waren uw verklaringen op diverse punten weinig logisch en vaag waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang komt.

Het is ten eerste weinig logisch dat u de naam van het concurrerend bedrijf niet kent. U zei dat u enkel wist dat M.(...) H.(...) al-M.(...) aandeelhouder was van het concurrerend bedrijf, maar dat u de naam niet kende (CGVS, pg. 15). Dit is vreemd en weinig logisch omdat het om een belangrijke concurrent gaat. Daarenboven werd uw baas al sinds 2010 door hen bedreigd en had u zelf al meerdere ‘uitnodigingen’ gekregen om voor dit bedrijf te gaan werken (CGVS, pg. 7 & 15). Uw verklaringen voor deze omissie waren dat u geen contact had met deze persoon en dat u geen rekening hield met een concurrerend bedrijf (CGVS, pg. 15). Dergelijke verklaringen zijn echter niet afdoende, gezien de ernst van de bedreigingen die aan u werden geuit en het feit dat u zelf meerdere uitnodigingen kreeg om voor hen te werken.

Voorts is het ook bijzonder vreemd en weinig logisch dat u slechts één buitenlands bedrijf kan opsommen waarmee uw eigen bedrijf samenwerkte. U verklaarde immers zelf dat het concurrerend bedrijf waarvan M.(...) H.(...) al-M.(...) aandeelhouder was net u bedreigde omwille van uw contacten met buitenlandse bedrijven. U verklaarde daarnaast dat uw baas op u rekende voor alles, onder meer voor de contracten die doorgingen met buitenlandse bedrijven uit Oostenrijk en Kroatië (CGVS, pg. 7). U

zei letterlijk zelf dat 'de buitenlandse bedrijven niet willen samenwerken met mensen met een slechte reputatie' en dat ze u hebben geïnviseerd 'omdat ze mij zouden gebruiken omdat ik een goede band had met die bedrijven' (CGVS, pg. 14). U verklaarde dat de oorzaak van deze gebrekkige kennis over de namen van de buitenlandse bedrijven waarmee u samenwerkte te wijten was aan het feit dat deze bedrijven niet-Engelse namen hadden. Dergelijke verklaringen zijn niet afdoende aangezien u zelf beweerde goede contacten te hebben met die bedrijven en deze contacten net de redenen waren waarom u bedreigd werd (CGVS, pg. 14).

Ten slotte valt ook op dat u geen enkele interesse vertoont in het verdere verloop van de procedure die uw ouders waren opgestart en de klacht die ze bij de politie hebben ingediend. Toen u werd gevraagd hoe het momenteel met de procedure staat die werd opgestart door uw ouders antwoordde u: "Vanaf dat ik ben weg gestapt, interesseert mij niets meer daar. Of ze gevangen of vermoord zijn, interesseert me niet. Ik ben hier nu, de persoon die weggelopen is van zijn problemen gaat niet terug kijken naar zijn problemen (CGVS, pg. 17)." Het feit dat u totaal geen interesse vertoont in het verdere verloop van uw procedure doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan bovendien van u redelijkerwijze verwacht worden dat u wel op de hoogte bent van het verloop van de procedure aangezien u onlangs nog contact met uw ouders had (CGVS, pg. 5).

Wat betreft de verdwijning van uw broer dient er op te worden gewezen dat u niet weet wat er juist met uw broer gebeurd is. U verklaarde zelf 'ik weet niet of hij ontvoerd of vermoord is, hij is gewoon verdwenen'. U weet dan ook niet waarom hij verdwenen is (CGVS, pg. 12 & 13). Een eventueel verband leggen tussen zijn beweerde verdwijning, waarvan u overigens geen enkel begin van bewijs voorlegt, en uw problemen is dan ook van louter speculatieve aard.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw werkbadge, een ontvangstbewijs van DHL, een migratiedocument voor Kerbala, de woonstkaart van uw vader, uw medische kaart, de identiteitskaarten van uw zussen, de identiteitskaart van uw vader en moeder, certificaten van leadership skills en personal strategic planning, een diploma van Certiport, een diploma TOEFL ITP en een diploma biological control technique bevestigen enkel uw identiteit, beroep en herkomst uit Kerbala die in deze beslissing niet worden betwist. Het door u voorgelegde krantenartikel werd reeds besproken.

Betreffende de psychologische attesten van 22 december 2015 en 29 maart 2016 die refereren aan uw precaire psychische toestand, moet worden beklemtoond dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het psychologische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Voorts moet worden opgemerkt dat er door de psycholoog wordt verwezen naar de vervolgingsfeiten die u tijdens uw verhoor heeft aangehaald. Er moet hierbij echter worden opgemerkt dat de psycholoog zich hiervoor louter kon baseren op uw verklaringen. Er kan immers niet worden aangenomen dat hij aanwezig zou zijn geweest als ooggetuige bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet zou bestaan. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans niet zou gekregen hebben om over zijn ontvoering te getuigen. Verzoeker stelt dat hem, nadat hij de algemene context van zijn problemen had geschetst, op het hart werd gedrukt het kort te houden en dat er voor de details tijd zou zijn tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker stelt dat indien hij er de kans toe had gekregen hij uiteraard over zijn ontvoering zou hebben verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens verzoeker valt bij nadere lezing van de vragenlijst opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op dat waar verzoeker er in slaagt om de algemene context duidelijk te schetsen, de concrete dreiging aan zijn adres slechts erg haastig werd genoteerd.

Verzoeker beweert dat het voor hem onmogelijk is om dit te staven met concrete bewijzen, aangezien dit verhoor op geen enkele manier zou zijn geregistreerd en er evenmin een advocaat bij aanwezig was.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen, zowel tijdens zijn eerste, korte gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het diepgaandere gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit de kans zou hebben gehad om te vermelden dat hij werd ontvoerd, is een loze bewering die verzoeker op geen enkele wijze staakt en die evenmin steun vindt in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, doch niet dat hij in zijn daaropvolgende antwoord op enige wijze door de interviewer beperkt of gehinderd werd in het vermelden van alle elementen die hij wenste aan te halen (stuk 17, vragenlijst, vraag 3.5). Het loutere feit dat verzoeker toen verzocht werd zijn relaas kort te houden en de details te houden voor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan niet verschonen waarom hij een dermate fundamenteel en ingrijpend feit van zijn asielrelaas onvermeld liet. Verzoeker gaf immers aan dat hij tijdens zijn ontvoering doodsangsten uitstond en stelde te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden vermoord door de mensen die hem hebben ontvoerd (stuk 8, gehoorverslag, p. 17-18). Dat de concrete dreiging ten aanzien van verzoekers persoon zoals zij door hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd geschetst haastig of onvolledig zou zijn genoteerd, blijkt niet uit voormelde vragenlijst, die bij gebreke van enig bewijs van het tegendeel verondersteld mag worden de accurate registratie in te houden van de antwoorden die door verzoeker werden gegeven op de hem gestelde vragen. Dat er tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen advocaat aanwezig was, is vanuit bewijsrechtelijk oogpunt niet relevant nu de advocaat de belangen van de asielzoeker verdedigt en zijn of haar eventuele getuigenis van wat tijdens een gehoor al dan niet werd gezegd derhalve elke objectieve bewijswaarde ontbeert.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat volgens het artikel dat dateert van 18 mei 2015 verzoeker 'vorige donderdag' ontvoerd werd, terwijl verzoeker tot tweemaal toe aangaf dat hij op 14 april 2015 werd ontvoerd, laat verzoeker gelden dat 'vorige donderdag' in het Arabisch vrij frequent wordt gebruikt als zegswijze eerder dan als concrete tijdsbepaling. De Raad acht dit evenwel een louter blote bewering, die door verzoeker aan de hand van geen enkel objectief element wordt gestaafd. De hypothese dat er een foute datum in het artikel zou zijn geslopen, omdat de journalist een week eerder, zijnde 'vorige donderdag', over de ontvoering zou zijn ingelicht door de politie, overtuigt evenmin. Het is immers niet aannemelijk dat de journalist door de politie op de hoogte zou zijn gebracht van een ontvoering die een maand eerder plaatsvond.

Waar verzoeker zijn onwetendheid wat betreft de naam van het concurrerende bedrijf tracht te verklaren door te benadrukken dat de naam van dit bedrijf voor hem steeds bijkomstig is geweest en het slechts om een constructie zou gaan waarachter de politicus M. al-M. zich schuilhoudt, doet hij geen afbreuk aan het desbetreffende motief van de bestreden beslissing. Volgens verzoekers verklaringen ging het om een belangrijke concurrent, door wie verzoekers baas al sinds 2010 werd bedreigd en die bij verzoeker meermaals had aangedrongen om er te komen werken (stuk 8, gehoorverslag, p. 7, 15). In het licht van voormelde verklaringen kan niet worden aangenomen dat de naam van het bedrijf in kwestie verzoeker niet bekend zou zijn.

Dat verzoeker slechts één buitenlands bedrijf kon opsommen waarmee zijn werkgever samenwerkte omdat dit bedrijf met kop en schouders de belangrijkste partner was, is een verklaring *post factum* die niet kan overtuigen. Gevraagd naar de namen van nog andere bedrijven, antwoordde verzoeker immers dat hij de meeste niet meer weet omdat ze vreemde namen hebben (stuk 8, gehoorverslag, p. 14). In de bestreden beslissing werd gemotiveerd waarom dergelijke verklaring niet afdoende is, welk motief door verzoeker niet wordt betwist of weerlegt.

Verzoeker meent eventuele hiaten in zijn geheugen te kunnen toeschrijven aan de posttraumatische stress waarvoor hij sinds oktober 2015 in behandeling is. Verzoeker stelt slecht te slapen en last te hebben van angstaanvallen, die zijn functioneren op ernstige wijze ondermijnen. Verzoeker verwijst in

dit verband naar de neergelegde attesten van zijn psycholoog. Wat voormelde medische attesten betreft, stelt de Raad vast dat deze geen inlichtingen bevatten die een ander licht werpen op de bovenstaande vaststellingen. De daarin gestelde diagnose – slapeloosheid, angst, somberheid, autodestructieve en suïcidale gedachten – is immers gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en bevat geen informatie omtrent de eventuele invloed van deze problemen op de afgelegde verklaringen. Noch uit het gehoorverslag, noch uit voormelde medische attesten blijkt dat verzoeker specifiek aan geheugenproblemen lijdt of dat zijn problematiek hem zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Bijgevolg wordt er geen causaal verband gelegd tussen zijn geestestoestand en de vastgestelde inconsistenties en omissies in zijn asielrelaas. In de mate dat wordt aangenomen dat verzoeker aan een post-traumatische stressstoornis lijdt, kan uit de attesten dienaangaande niet worden afgeleid dat verzoekers verklaringen hierdoor gebrekkig zijn.

Waar verzoeker aangeeft dat hij in geen geval interesse mist in wat er met zijn broer is gebeurd en dat niemand in zijn familie weet wat er precies met hem is gebeurd, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij inzake de verdwijning van zijn broer klaarblijkelijk nagelaten heeft meer informatie in te winnen. Deze passieve houding doet vragen rijzen omtrent de ernst van verzoekers vrees, te meer daar verzoeker heeft verklaard te vermoeden dat zijn broer ontvoerd werd omwille van hem en dat het een 'techniek' zou zijn om hem in handen te krijgen (stuk 8, gehoorverslag, p. 12).

Verzoeker betwist dat er geen enkele politieke of religieuze basis zou zijn voor zijn vermeende vervolging, en wijst erop dat hij heeft aangegeven dat M. H. al-M., de persoon die hem vervolgt, samen met diens broer de leider is van de politieke partij Amal al-Rafidain. Verzoeker voegt achtergrondinformatie aangaande deze partij (stuk 33). Zijn vervolger zou zich voor zijn praktijken beroepen op gewapende milities, waarvan het bekend zou zijn dat hun beweegredenen zowel crimineel, sektarisch als religieus zijn. De Raad wijst verzoeker erop dat noch het politieke profiel van zijn belager, noch de motieven van de milities die diens machtsbasis vormen wegneemt dat verzoeker blijkens zijn verklaringen niet werd bedreigd omwille van zijn politieke of religieuze overtuiging, etnie, nationaliteit of lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Conventie van Genève (stuk 8, gehoorverslag, p. 7, 8, 10). Evenmin zijn er aanwijzingen dat verzoeker omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Conventie van Genève niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. De Raad wijst er bijkomend op dat verzoeker er niet in geslaagd is de problemen omwille waarvan hij zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht aannemelijk te maken, zodat de vraag of deze al dan niet verband houden met één van de criteria bepaald in de Conventie van Genève niet ter zake doet.

Middels een aanvullende nota van 13 september 2016 brengt verzoeker de Raad ervan op de hoogte dat zijn broer door terroristen werd gedood. Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker een kopie van de overlijdensakte (stuk 34). Hij stelt te hebben geprobeerd het origineel te bekomen, maar geen documenten te kunnen verkrijgen zolang het onderzoek nog bezig is. Verzoeker voegt eveneens een foto van een spandoek dat aan het huis van de familie zou zijn opgehangen om er anderen van in kennis te stellen dat verzoekers broer door terroristen werd gedood (stuk 35). De Raad merkt vooreerst op dat het hier om fotokopieën gaat en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat verzoeker inmiddels de originele overlijdensakte heeft neergelegd. Aan de reeds gebrekkige bewijswaarde van de kopie van de overlijdensakte wordt verder afbreuk gedaan door informatie aanwezig in het administratief dossier (zie map 'landeninformatie') waaruit blijkt dat Iraakse documenten ten gevolge van de wijdverspreide corruptie en documentenfraude op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. In de overlijdensakte wordt slechts vastgesteld dat de betrokkene overleden is ten gevolge van schoten die werden gelost op het hoofd maar zijn geen aanwijzingen terug te vinden met betrekking tot de aanleiding van het incident of de identiteit van eventuele daders of verdachten. Aldus blijkt uit dit document geen verband met verzoekers vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak. Het spandoek dat zichtbaar is op de gevoegde foto kan eenvoudig door eender wie worden gemaakt en houdt allerminst een objectieve bevestiging in van verzoekers bewering dat zijn broer door terroristen zou zijn gedood. Dit document ontbeert derhalve eveneens elke objectieve bewijswaarde.

In zijn aanvullende nota van 21 oktober 2016 betoogt verzoeker dat er omwille van zijn activiteiten in België een bijkomend risico is ontstaan bij terugkeer naar Irak. Verzoeker stelt in België op te komen voor de mensenrechten in Irak en aandacht te schenken aan de veiligheidssituatie in Bagdad en andere delen van Irak. Hij geeft aan dat hij de mensen probeert bewust te maken van de situatie in zijn land van herkomst, onder andere door met de hulp van vrijwilligers vreedzame manifestaties te organiseren in Brussel teneinde het Belgische beleid ten aanzien van Irak aan te klagen. Daarnaast zou verzoeker ook

deelgenomen hebben aan de redactie van verschillende rapporten betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad en werd hij door verschillende media in België geïnterviewd. Verzoeker wijst er nog op dat hij tevens de oprichter is van een Facebookgroep bedoeld om asielzoekers in België te helpen. Verzoeker voegt in dit verband een e-mail gericht aan zijn raadvrouw waarin de URL's zijn opgenomen van reportages waarin verzoeker wordt geïnterviewd door twee Franstalige Belgische mediakanalen (stuk 40), een cd-rom die een volledig interview met hem bevat (stuk 41) en een print van berichten die op voormelde Facebookgroep werden gepost (stuk 42). De Raad meent dat verzoeker aan de hand van voornoemde stukken niet aantoont dat hij een prominente of actieve rol speelt in het sensibiliseren van de publieke opinie voor de mensenrechten- en veiligheidssituatie in Irak. Nergens uit blijkt dat hij een bijdrage heeft geleverd aan de totstandkoming van rapporten betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad. Volledigheidshalve dient de worden opgemerkt dat bij het openen van de internetlink naar het interview afgelegd op "bx1 TV" een foutmelding wordt weergegeven (error loading player: no playable sources found) en het desbetreffende interview niet kan worden afgespeeld. Tijdens het andere interview deelt verzoeker enkel zijn persoonlijke ervaringen als asielzoeker in België en vertelt hij over de situatie waarin hij zich zou hebben bevonden in Irak. De Facebookpagina die verzoeker zou hebben opgericht bevat berichten over veiligheidsincidenten en mensenrechtenschendingen in Irak en lijkt er hoofdzakelijk op gericht geïnteresseerden op de hoogte te houden van nieuwe ontwikkelingen dienaangaande. Dat verzoeker als Iraakees vanuit België interesse blijft tonen in de situatie in zijn land van herkomst, is op zich niet ongewoon en onderscheidt hem derhalve niet van andere Iraakse asielzoekers. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker zijn profiel van mensenrechtenactivist niet aannemelijk maakt, geeft hij niet aan, en ziet de Raad bijgevolge niet in, met welke instanties, groepen of individuen hij omwille van zijn vermeende activiteiten in België problemen verwacht te krijgen in Irak in geval van terugkeer. Verzoeker stelt bovendien dat de manifestaties waaraan hij zou hebben deelgenomen het Belgische beleid inzake Irak aanklagen en dat de door hem opgerichte Facebookgroep bedoeld is om andere asielzoekers in België te helpen, waaruit geen direct verband blijkt met de vervolgingsfeiten die door verzoeker zelf werden aangevoerd, noch met de algemene veiligheids- of mensenrechtensituatie in zijn land van herkomst.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Derhalve is verzoekers argument dat hij onmogelijk de bescherming kan inroepen van de Iraakse autoriteiten *in casu* niet relevant.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Kerbala, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het

gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”.

Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met “objectieve informatie die aantoont dat de situatie voor burgers in Zuid-Irak allesbehalve is”. Verzoeker verwijst naar het rapport “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 waar ook de verwerende partij naar verwijst (stuk 3). Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar een arrest van de Raad waarin op basis

van voormeld rapport wordt aangenomen dat UNHCR de situatie in Zuid-Irak onveilig acht (stuk 4). Verzoeker stelt dat het geweld in Irak danig grote proporties aanneemt dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict en dat dit ook geldt voor het zuiden van het land. Uit objectieve informatie blijkt volgens verzoeker dat de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala blijft achteruitgaan. Verzoeker wijst op de aanslag die op 7 juni 2016 plaatsvond in Kerbala (stukken 14 en 33) en op meerdere geweldsincidenten die in andere provincies van Zuid-Irak en elders in Irak burgerslachtoffers hebben geëist (stukken 5-13, 20-26 en 28-31). Verzoeker stelt verder dat het geweld in Irak sinds begin 2014 een stroom van intern ontheemden (IDP's) op gang heeft gebracht die zich voornamelijk in de zuidelijke provincies hebben gevestigd en daar geconfronteerd worden met mensonwaardige levensomstandigheden (stukken 15-19). De verwerende partij heeft volgens verzoeker geen oog voor de humanitaire gevolgen van het conflict in Irak en het daaruit voortvloeiende risico op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Ten slotte stelt verzoeker dat de informatie van de verwerende partij niet meer actueel is daar deze dateert van december 2015.

In zijn aanvullende nota's van respectievelijk 13 september en 31 oktober 2016 wijst verzoeker op informatie met betrekking tot het aantal burgerslachtoffers die bij recente veiligheidsincidenten in de provincie Kerbala te betreuren vielen (stukken 36-39 en 43).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie en bereikbaarheid met betrekking tot de zuidelijke provincies van Irak in het algemeen, en de provincie Kerbala in het bijzonder, niet langer actueel zou zijn of dat de op basis van deze analyse bereikte conclusie dat er actueel voor burgers in de provincie Kerbala geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet niet correct zou zijn. Overigens wordt opgemerkt dat de verwerende partij middels een aanvullende nota zeer recente informatie bijbrengt omtrent de veiligheidssituatie in Zuid-Irak (COI Focus, *Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak*, van 4 augustus 2016) en de bereikbaarheid van de zuidelijke provincies (COI Focus, *Irak, De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer*, van 12 juli 2016). De door verzoeker bijgevoegde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie in het administratief dossier en bij verweerders aanvullende nota

Waar verzoeker verwijst naar de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat dit document hoofdzakelijk betrekking heeft op het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern vestigingsalternatief. Verder wordt in punt 27 van dit document gesteld: "(...) *When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are **likely** to apply (...)*" [eigen vertaling]. Aldus wordt hierin niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakee een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud van voormeld standpunt van UNHCR, dat overigens reeds dateert van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt – anders dan in de zaak die het voorwerp uitmaakte van het arrest van de Raad waarnaar verzoeker in dit verband verwijst – in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden.

Dat er zich in de provincie Kerbala terreuraanslagen en andere geweldsincidenten voordoen, zoals ook blijkt uit de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken en de recente analyse toegevoegd aan verweerders aanvullende nota, wordt in bovenstaande veiligheidsanalyse overigens niet betwist. De door verzoeker bijgevoegde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie in het administratief dossier en bij verweerders aanvullende nota. De verwijzing naar meer recente incidenten kan op zich niet volstaan om aan te tonen dat het de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Kerbala, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel concreet element bijbrengt op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat hij na terugkeer naar zijn regio van herkomst in een preciaire humanitaire situatie zal terechtkomen waarin hij zal zijn blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet of artikel 3 EVRM.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker in Irak terecht kan in zijn regio van herkomst, kan een loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande de situatie van Irakese IDP's niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing minstens te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF